

מסורת הש"ס

[illegible]

תוספות רי"ד

השבויה עליו חזל נחשדת מחמת
דבר אחר לא נשתעבד דתנאי כתובה
דישראל וכהן שוין אלא שהכהן ממה
עמה ואשכנזי מאסר עליו מחמת
שבייתה לא תפסיד כתובת פרוקונה:
המדיר את אשכנזי מליהנות לו:
פודה ואע"פ שסופו לגרשה מחמת
נדר: ואינו פודה לקמן מפרש טעמיה:
או נשנשית ולנכסוף הדירה. כלומר
או אפי' כשנשנית ולנכסוף הדירה
נמי אמר ואע"ג דליכא לעימול לא
הדירה אלא להפטר מן הפדיון: **מאי**
לאו נמדיר אשכנזי. ככהן שהדיר
את אשכנזי דאי בישראל לא אמר ר'
אליעזר פודה שהרי אין אני קורא
בה תנאי כתובת ישראל ואותצין
שאי לקורא אלא ככהן קיימין ומשום
קאמר ר' אליעזר פודה ואע"ג דליאסור
דבר אחר גרס לה [ליאסר עליו ואשי
כרבי אליעזר ורבה כר' יהושע דאמר
אינו פודה הואיל ואיסור דבר אחר גרס
לה: **הא נמאי עסקין בו**. כלומר
לעולם רבי אליעזר ורבי יהושע לאו
נפלוגתא דלאשי ורבי פליגי ואי
נאסור דבר אחר שלל על ידי נדר
אי כהשי אי כרבה והכא כגון שמירה
היא וקיים אי הוא שאמר יתקיים או
החריש ולא הפר ציוס שעמו ובישראל
פליגי וטעמא דרבי יהושע דקסבר
אי תנאי אכצע בין שנייה וטעמא
כלומר דאי גרסה לעלמה נעלמא תנאה
שאין אני יכול לקרות בישראל ואותצין
לאינתו ור' אליעזר סבר הוא נתן
אכצעיה) בין שנייה ליעש שלל הפר לה:
מה לי הדירה ולנכסוף נשנית. הא לא
הערים מידי שהרי היא התחילה
נדר: ואשי **מתרן לטעמיה**. ליימור
לאו תנאי היא אלא דכ"ע כותי קיימי
וכן רבה מתרן לטעמיה: **דחייב**
לפדוטה. שהרי אני קורא בה בין
בתחלת התנאי בין בסוף קיומו
והאדרבין למדינתך ואשכנזי דליאסור
דבר אחר גרס לה האדרבין למדינתך
הוא: **ממורס ונתינה לישראל אין**
חייב לפדוטה. שאין אני קורא בה לא
שעת התנאי ולא בסופו ואותצין
לי לאינתו: **מדיר אשכנזי כהן נמי**.
כהן שהדיר את אשכנזי נמי שתנאי
הראשון והאדרבין למדינתך הוא
ואפשר לו לחול בשעת התנאי ואפשר
לו לקיימו בסופו חייב לפדוטה דהיינו
לאכלמה לאשכנזי: **כי פליגי בישראל**
שהדיר את אשכנזי. שתנאי הראשון
ואותצין לאינתו היה ראוי לחולו אבל
בסופו אי אפשר לקיימו: **ר' אליעזר**
אול דתר מעיקרא כו: דאינו חייב
לפדוטה. אכלמה שאין אני קורא בה
האדרבין למדינתך מחמת שבייה אלא
פליגי נמדיר בין אשכנזי כהן. דמעיקרא
אשכנזי ישראל מעיקרא קרינן בה ואור
ונתחייב בפדוטה כחייב: **חייב**. רבי

בממזרה ונתינה לישראל. ח"ע דאית לה כחובה ותנאי כחובה דלמשקל וימפק לית לה תנאי כחובה דפרקונה דמעיקרא לא אשמעד לה: ששין אני קורא בה ואוסבינד לאינסו. שזה תנאי כחובה לישראלית: רבא אמר כו'. בממזרה ונתינה כבזי צביא ליה דלא אשמעד לה

ממזרת ונתינה לישר
שאינ אני קורא בה
רבא אמר "כל שאיסם
לפדותה איסור דבר
לפדותה לימא כתננה
ונשבת רבי אליעזר
כתובתה רבי יהושע
כתובתה ואינו פודה
את סומכוס כשאמר
כתובתה ואינו פודה
נשבת או בנשבת
לי לא שמעתי ונר
ולבסוף נשבת דאי
הדירה אתי לאיערום
כהן קמפלגי ואביי דר
דאמר כרבי יהושע
(סב) כגון שנדרה איה ו
סבר ^איהוא נותן אצבע
סבר היא נתנה אצבע
נתנה אצבע בין שינינו
ותו אמר ר' נתן שאלו
רבי יהושע נותן לה
כשהדירה ולבסוף
ולבסוף הדירה ואמר
איהי מה לי הדירה
נשבת ולבסוף הדיר
איהו ואביי מתרץ
לטעמיה אביי מתרץ
וגדול כולי עלמא ליש
ממזרת ונתינה לפ
פליגי דאינו חייב לפ
נמיו כולי עלמא לא
דהיינו אלמנה ^אל
אשת ישראל רבי אל
ורבי יהושע אויל ב
לטעמיה אלמנה ב
לישראל כולי עלמא
לפדותה כי פליגי במ
אשת ישראל רבי אל
ורבי יהושע אויל בר
לפדותה וכו': ת"ר
יואח"כ מת בעלה ר
חייבין לפדותה לא
יורשין חייבין לפדותה
עובדא כי הא מתניו
חביבי לית הלכתא
כי הא דתניא ^אנשם
אין היתומין חייבין
אפילו נשבת בחי
בעלה אין היתומין
אני קורא בה ואותה
נשבת והיו מבקשין
ואילך רצה פודה
ממזרת דבר אחר וממזרת
צשעת התנאי קרינן ציה
ציע לאיתנו וצסוק לא
ציע ספוט דלו חמי אציו

נערה שנתפתתה פרק רביעי כתובות נב.

ממזרת ונתינה לִישראל אינו חייב לפדותה. וא"ת צ"ל לא"י נצח הא אמרינן צ"י י"ש מותרות (בימות דף פה. וס) אלמנה לכ"ג כו' ממזרת ונתינה לישראל יש להן כתובה פירות וצלוחת ופירות היינו פרקונה דפרקונה תחת פירות ואורי' דהתם פ"י בקונט' דיש להן פירות שאוכל הצעל משהן אצל אס לא מלו לא פריק להו מדריה אצל שנייה דקמיה התם דלין להם פירות אפי' א"י שזכל הצעל לא יחזיר ואלמנה לכ"ג מפרש א"י דיש לה לגמרי דין פירות שחייב לפדותה אצל רבא מפרש פירות ממש כמו שזכל ואוקן פירות עמקן לא יתן הצעל א"י נשצית דאי אפילו לא נשצית א"י היתה נשכרת וכל הנשים היו רוות צק שלא יפדו והיו הפירות שלהן אע"י דלמיר לעיל דפרקונה עדיף לה טפי מפירות:

בגון שנדרה היא וקיים לה הוא.
טפי הוה ליה למימר דפליגי
דמר אזיל בתר מעיקרא ומר אזיל
בתר בסוף כדמסיק לקמן אלף דניחא
ליה לאוקומי פלוגתאיהו בנותן אכזב
בין שנייה דלשכתן דפליגי זה תנאי
צפרק המדיר (לקמן דף ע"א. וס' :)
וחלו מבקשין ממנה עד עשרה
בדמיה פעם ראשונה פודה. ואל"ת
והא דבעי צפ' השולם (גיטין דף מה.
ו)ס' האל דתמן אין פודין את הסביון
יותר מכדי דמיהן מפני תיקון העולם
אי משום דוקא דליצורא הוא או משום
דלא צ' ליגרו זהו טפי מפסוט מהכא
דמשום דוקא דליצורא דקתני דפודה
עד עשרה דמיה וי"ל דאפי' לטעמא
דלא ליגרו וליתו טפי לא תקינו שלא
יוכל לפדות אלס את עצמו יותר
מכדי דמיו שהרי עור צעד עור וכל
אשר לאיש יתן צעד נפשו (איוב ג'
והכא אשתו כגופו והא דבעי התם
למפשט מהא דלוי פקריה לצרייה
עד תליסר אלפי דינרי היינו משום
דאין כמו כגופו: **רצ"ה** אינו פודה.
פ"י בקונטרס דלא תקינו רבנן אלף
חד פדיון משמע מתוך פירושו דאם
נשצית פעם שנית דאינו פודה כלל
אפילו דמיה דוקא דלעיל (דף מו :)
מסקינן דקתני מנזוי למזוי פרוקון
דפירות ופרקון מנזוין יותר מכתובה
וקצורה לפי שאלו אינם אלף פעם אחת
כל ימיה אצל פירות ופרקון אפשר
להיות כמה פעמים וי"ל לפירושו
דלדרכה פירות ופרקון אינו מנזוי אצל
קצורה חשיבא מנזוי לפי שהנשים
ממהרות למות מן האנשים כדלמר
בירושלמי וכן כתובה מנזוי הוא ור"ת
פירש דלכא אינו פודה יותר מכדי
דמיה אצל כדי דמיה פודה ותימה
לרשב"א דא"כ לרבנן נמי תיקשי פרוקון
אפרקון שני אע"ג דכדי דמיה יותר על
כתובתה וברייחא אחרת משמע דאין
פודה יותר על כתובתה ויטכך לשנוי
תרי קולי אית להו צפרקון שני ומשמע
דלא תריך לשנוי הכי אלף לרשב"א.
אין

ממנו עד עשרה בדמיה פעם ראשונה פודה מכאן
ציה אינו פודה רבן שמעון בן גמליאל אומר
אין
הואין אי קורא זה ואותצין לא בתחילה ולא בסוף: כי
הדרינן מחמת שציה ובסוף איכל אסור דבר אחר וכן במדיר
ועם זה הכי: הדין זה בעל. עד שלא חטו ודעו לו ששציה
אין זה אינו פודה. ללא חטו כאלא חד פדיו:

עין משפט
נר מצוה

צב א מיי פירד מהלך
 זרשום הלכה נב סתם
 עשין מנח טעוה' אה"ע ס'י
 עמ סעף ו [1]:
צב כ מיי שם הלכה
 כה טעוה' שם סעף:
 ה:
צבד ד מיי פירד מהלך
 זרשום הלכה נב
 סתם שם טעוה' ז"י ס'י
 זלה סעף ו זכור אה"ע
 ס'י כע:
צבז ה מיי פירד שם הלכה
 ה סתם זלזין פ'י
 טעוה' אה"ע ס'י עמ
 סעף ח:
צבו ו מיי פירד שם הלכה
 ו טעוה' ז"י ס'י
 רענ טעוה' אה"ע ס'י עמ
 סעף ט: כח"ס:

[illegible]